

VI

Mørket voksede, og Regnen varede ved. En Dag i Midten af December faldt den første Sne. Den hvirvlede ned fra en sodet Himmel som store Gaasedun og smeltede straks i Gadernes Søle. Men ovenpaa de udspændte Paraplyer, paa Droskernes Ruf, paa Hatteskygger og Støvlenæser blev Sneen liggende, og denne For-smag paa den hvide Vinter midt i Efteraarets ensformige Graa satte Folk i Stemning. Man raabte højt til sine Venner over Ga-den og smilte til Mennesker, man slet ikke kendte. I den lille halve Time, Vejret varede, udfoldede der sig den muntreste Fa-stelavnslystighed fra Raadhuspladsen til Kongens Nytorv.

Mads Vestrup havde forladt sin lille Stue i Knabrostræde for at besøge Frøken Susse Frederiksen, der endnu laa paa Hospi-talet efter sit Selvmordsforsøg. Som en vandrende Snemand kom han over Nytorv med sin svære Stok i Haanden og tildrog sig overalt Opmærksomhed.

Den jyske Vækkelsesprædikant var bleven en kendt Figur paa de københavnske Gader. Man havde maattet indrømme „Femte Juni“, at han var en Seværdighed. Overalt i Byen taltes der om ham. Ved Middagsselskaber drøftedes hans Udtalelser af Folk, der ellers ikke beskæftigede sig med religiøse Spørgsmaal, og for hvem derfor alt, hvad han sagde, var nyt og forbavsende. Der cirkulerede Rygter om flere opsigtsvækkende Omvendelser. Saa-ledes forlød det, at flere yngre Kunstnere og Forfattere havde ladet sig paavirke af ham og erklæret sig for en Tilbagevenden til Kristendommen.

Henne i „Lysesaksen“ var der virkelig bemærkelsesværdig tomt de Aftener, da Mads Vestrup holdt sine Møder. Baade Karl May, Lejf Knudsen, Jørgen Berg og Fru Maja indfandt sig regelmæssigt i „Elysium“, naar han talte, og Karl May vakte i denne Tid Opsigt paa Strøget i en mørkebrun Kappe med Slag, der gav hans sydlandske Skikkelse en tilsigtet Lighed med en italiensk Munk. Ved Kafeens store Hjørnebord, der var forbeholdt Kunstnerkresen, sad paa disse Aftener kun tykke Møller og strøg sig sløvt med sin svampede Haand ned over Napoleons-